



СЪРДИТЬ ДЪДО

— Ще стана утре рано, — рече Мулешковият дъдо, — и ще тръгна. Ще отида най-напредъ при ковача, да му дамъ да закове желъзни подметки на ботушитъ ми, и ще потегля къмъ Незнайна гора. Ще вървя, ще вървя, ще вървя, додето се продънятъ ботушитъ ми. Сжщия день предъ очитъ ми ще израстне чудната Незнайна гора. Ще събуя ботушитъ си и ще тръгна босъ по меката като килимъ трева подъ дърветата. Срѣдъ гората има едно дърво, — тънко, високо, съ бѣла кора, съ нѣжни клони и сребърни птички, накацали по клонитъ. Щомъ като ме видятъ птич-

китъ, ще зачуруликатъ отъ радостъ, и бисерни зърна като дъждовни капки ще накапятъ отъ гърлата имъ. Птичкитъ отъ Незнайна гора кога чуруликатъ, бисеръ се рони отъ устата имъ. Ще сбера една шепа бисеръ, ще го скрия въ джоба си и кога се върна пакъ, ще го дамъ на сестричето ти да си наниже герданъ.

— А за мене, дъдо, какво ще донесешъ? — попита Мулешко.

— Нищо нѣма да ти донеса, Муле! — отвърна старецътъ и продължи. — Ще седна на тревата подъ бѣлокорото дърво и цѣлъ день ще слушамъ веселата пѣсень на сребърнитъ птички.